

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9132/2544

พนักงานอัยการจังหวัดศรีสะเกษโจทก์ นาย บุญมากหรือบุญนาค จันทรสมุทร กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1304, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 83

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่นาพิพาทอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติและทางราชการยังมิได้จัดให้เป็นที่ทำกินของราษฎร จึงเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินซึ่งสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 การที่ พ. เข้ามาครอบครองทำนาในที่ดินพิพาทก็เพียงแต่ถือว่า พ. มีสิทธิในที่นาพิพาทดีกว่าบุคคลอื่น แต่พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติฯ ห้ามมิให้บุคคลใดยึดถือครอบครองทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติพ. จึงยกเอาการครอบครองของตนไ้ย้นต่อรัฐไม่ได้ ดังนั้น แม้ พ. จะครอบครองหรือทำนาพิพาทนานเท่าใดก็ไม่ได้สิทธิในที่นาพิพาทตามกฎหมาย ทั้งยังอาจถูกฟ้องร้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติฯ อีกด้วย จึงไม่ได้สิทธิครอบครองที่นาพิพาทโดยชอบด้วยกฎหมาย ฉะนั้น แม้จำเลยจะเข้าไปไถและปลูกข้าวในที่นาพิพาทก็ไม่ใช่การรบกวนการครอบครองที่อสังหาริมทรัพย์ของ พ. อันจะเป็นความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362,365

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83, 362, 365 และนับโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในคดีก่อนจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 362, 365(2) จำคุกคนละ 1 ปีคำขออื่นให้ยกจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นายพรมหรือพรมมานามบุตร ผู้เสียหายฟ้องขับไล่นายสาย จันทรพล ให้ออกจากที่นาพิพาทศาลอุทธรณ์ภาค 1 ได้มีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นให้นายสายและบริวารออกจากที่นาพิพาท คดีถึงที่สุดตั้งแต่ปี 2536นายสายและจำเลยทั้งสองได้ออกจากที่นาพิพาทตามคำพิพากษาแล้วตามวันเวลาเกิดเหตุในฟ้องจำเลยทั้งสองได้เข้าไปไถและปลูกข้าวในที่นาพิพาทอีก นายพรมหรือพรมมาจึงไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานตำรวจให้ดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยทั้งสองในความผิดฐานบุกรุก เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยทั้งสองกล่าวหาเป็นคดีนี้มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ว่า จำเลยทั้งสองเข้าไปไถและปลูกข้าวในที่นาพิพาทเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของนายพรมหรือพรมมาโดยปกติสุขหรือไม่ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำเบิกความของนายรัสมิ์ เตชะนัง ป่าไม้อำเภอห้วยทับทันพยานโจทก์ว่า ที่นาพิพาทเป็นที่ดินซึ่งอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าฝั่งขวาห้วยทับทัน ปัจจุบันที่พิพาทไม่มีสภาพเป็นป่าแล้ว แต่ทางราชการยังมิได้จัดให้เป็นที่นาพิพาทเป็นที่ทำกินของราษฎร เห็นว่า ที่นาพิพาทอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติและทางราชการยังมิได้จัดให้เป็นที่ทำกินของราษฎร จึงเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินซึ่งสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 การที่นายพรมหรือพรมมาเข้าครอบครองทำนาในที่ดินพิพาทก็เพียงแต่ถือว่านายพรมหรือพรมมามีสิทธิในที่นาพิพาทดีกว่าบุคคลอื่น แต่พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507ห้ามมิให้บุคคลใดยึดถือ

ครอบครองทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติ นายพรหมหรือพรมมาจึงยกเอาการครอบครองของตนใช้ยันต่อรัฐไม่ได้ ดังนั้น แม้นายพรหมหรือพรมมาจะครอบครองหรือทำนาพิพาทนานเท่าใดก็ไม่ได้สิทธิในนาพิพาทตามกฎหมายทั้งยังอาจถูกฟ้องร้อง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติพ.ศ. 2507 อีกด้วย นายพรหมหรือพรมมาเข้าครอบครองที่นาพิพาทโดยไม่ชอบ จึงไม่ได้สิทธิครอบครองที่นาพิพาทโดยชอบด้วยกฎหมายฉะนั้น แม้จำเลยทั้งสองจะเข้าไปไถนาและปลูกข้าวในที่นาพิพาทก็ไม่เป็นการรบกวนการครอบครองที่อสังหาริมทรัพย์ของนายพรหมหรือพรมมา อันจะเป็นความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 362, 365 ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้อง ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผลฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

ปัญญา สุทธิปดี · พูนศักดิ์ จงกลณี · กุลพัชร อิทธิธรรมวินิจ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9132/2544>